

Kesän tullessa

Erilaiset ajatukset ja erilaiset tunteet vaihtelevat varsinkin kesän tullessa erilaisten ihmisten ja erilaisissa olosuhteissa elävien ihmisten mielissä.

Kapitalistit, sortajamme, miettivät huvimatkoistaan, joita he tulevat tekemään kesän aikana. He miettivät kauneista kiiltävistä ajopeleistään; loistavista puvuistaan, upeista automobieleistaan, y. m. s. He riemuitsevat, että alkaa semmoinen vuoden-aika, jossa heillä on vielä enempi tilaisuutta huvitella, kuin talven aikana — jolloin he voivat käyttää rahaansa vielä vapaamasti, vielä tuhlaavaisemmasti kuin talvella, ollenkaan raskauttamatta mieltään siitä, että tämä raha — heidän jumalansa — on työläisten veripisaroiista koottu; että sitä on kasteltu lasten ja vaimoin kyneleillä — orpojen ja leskien kostoja huutavilla kirouksilla höystetty ja että silloin, kuin he tätä vääryydellä a nastamaansa rahaa tuhlaavat, kuolee tuhansia niistä nälkään, joillenka tämä raha oikeudennukaisesti kuuluisi.

Mutta virkistyyppä työläistenkin mieli näin kesän tullessa. He toivovat saavansa enempi raataa, kuin talvella. He toivovat saavansa vaimojensa ja lastensa toimeentulon paremmin turvatuksi. He toivovat saavansa maksetuksi ne velkansa, jotka he ovat mahdollisesti saaneet tehdyksi koettaessaan saada tarpeellisimmat elintarpeet itselleen, vaimolleen ja lapsilleen pitkän, kylmän ja työttömän talven aikana.

Voi kuinka moni työläinen pettyykään näissä toiveissaan.

Kesä saapuu. — Raataja tarttuu koko sydämensä innolla toimintaansa — s. o. raatamaan, luomaan enempi rikkauksia niille, joilla sitä on jo ennestään liiaksikin, saaden itseä inoastaan niin pienen osan kuin kapitalistit näkevät hyväksi hänelle antaa. —

Päivä on polttavan kuuma. Työ on ylinmääräisesti raskasta. Kymmenen ja kaksitoista tuntia on luonnottoman pitkä aika raataa yhtämittäisesti. Ruoka, jota hän voi nauttia on huonoa, epäterveellistä, myrkytettyä ja sitäkään ei ole aina kylliksi

Hiänen toivonsa uupuvat.

Hiän sairastuu

Ei voi mennä työhön, sanoo lääkäri. Mutta minun täytyy elää — minun vaimoni ja lapseni täytyy saada elintarpeita ja minun t ä y t y y mennä työhön.

Hiän nousee ylö sairastuoltaan, hoippuen ja horjuen. — Päätä pyörryttää, hän kaatuu raskaasti alas. Vaimo ja lapset parahtavat sydäntäsärkevään itkuun.

Isä kuolee, huntuu pikku tyttö

Isä raottaa silmiään — hän koettaa hymyillä, vaikka sydämässään on katkera tuska. Hiän näkee vaimonsa itkusta punaiset silmät — näkee pikku tyttärensä yhä katkerasti itkevän — näkee kaikkein pienimmän lapsensa konttaavan lattialla ja viattona, ikäänkuin kummastellen katselevan toisia läsnäolijoita.

Isä muistaa, että ruokavarat ovat lopussa — muistaa, että rahat ovat olleet lopussa jo kauan aikaa. Hiänen sydämensä synkistyy, ajatuksensa katkeroittuu, mutta hän koettaa hymyillä. Hän on liiaksi heikko lohduttamaan vaimoaan ja lapsiaan, mutta hän koettaa yhä — hymyillä, sillä lohduttaakseen vaimoaan ja pikkutyttöään, vaikka rinnassaan on katkera tuska, joka repii hänen sydänsuoniaan ja saa hänen ruumiinsa suonenvedon tapaisesti nytkähtelemään.

Pian loppuu hänen elämänsä. Nälästä kuihtunut ja kovasti työstä murtunut ruumiinsa ei voi kestää taudin kohtausta.

Vaimo joutuu epätoivoon. Pikku tyttö itkee yhä katkerammin ja lattialla konttaava pieni ihmistämi yhtyy itkuun — yhtyy ainakin sitte, kun hänen tulee nälkä, eikä äidillä ole mitään antamista.

Toiset työläiset eivät jouda huolehtimaan heistä. Heillä on oman perheensä kohtalo huolehdittavana. He raatavat — raatavat uskollisesti, orjan tavoin, samanlaisen kohtalon odottaessa itseään.

Mutta juuri tällöin kapitalistit huvittelevat jossain kesäasunnossaan. Juuri tällöin tuullettavat he kasvojaan ryötörahoillaan ostamallaan tuulettimella, tai pyyhkivät hikeä hienolta

otsaltaan työläisten verirahoista kootulla tuhannen dollarin nälkiinallaan. Ja juuri silloin kuin tämä pieni lattialla konttaava ihmistäimi itkee nälästä, eikä hänen äidillään ole hänelle antaa edes kovaa leivän palaa, niin juuri samalla hetkellä tuhannet hienot ylimyskädet ruokkivat kalliilla herkuilla suosikki sylikoiriaan, niin että ne ovat lihavuudesta pakahtua.

Kuinka kauan — voi kuinka kauan sinä kurja raataja annat tämän tällaisen menettelyn jatkua? — Oletko ajatellut, että juuri sinä olet vastuunalainen tämmöisestä kurjasta olotilasta? Sinä olet vastuunalainen siitä siinä suhteessa, kun et ota osaa siihen vapautustaisteluun, joka on käynnissä yli koko sivistyneen maailman työläisten keskuudessa. Silloin kun vastustat sosialismia, niin silloin olet tukemassa nykyistä yhteiskuntajärjestelmää, joka on kaikkeen tähän kurjuuteen syynä — kurjuuteen, joka kulkee vierittäin sen suuren ylöllisyyden kanssa, joka on aina huomattavissa kapitalistisessa järjestelmässä.

Tahdotko, että työmurhat ja nälkäkuolemat jatkuvat? Tahdotko itse joutua niiden uhriksi? Jos tahdot, niin puollusta silloin nykyistä yhteiskuntajärjestelmää. Mutta jos tahdot, että ne loppuisivat, niin vastusta silloin sitä. Ala heti! Ei ole aikaa tuhlata! Yhdy sosialistien rintamaan, sillä sosialismi on se ainoa voima, joka voipi porvarillisten omaisuusolojen perusteella laskeutuneen yhteiskuntajärjestelmänkin kukistaa ja sen tilalle luomaan yhteiskuntajärjestelmän sellaisen, jossa veljeys, vapaus ja tasa-arvoisuus ovat vallanpäällä ja jossa ei toinen toisen omaa ryöstä.

Yrjö T—n.
